

Zdravíčko dospěláci,

dnes můžu konečně potěšit ty, kteří rádi čtou mé statistické údaje. Nedávno jsem totiž byl u pana doktora a tak mám pro vás aktuální míry: měřím už 82,5 cm a vážím 12,88 kg.

V listopadu jsem si udělal takové bembe, bebi, no prostě jsem byl u stolu moc iniciativní a najednou jsem pravou rukou přistál v kafi... Jelikož to kafe ještě v sobě nemělo ani mlíčko, tak to dost páliło. Chodil jsem pak několik týdnů na převazy a měl jsem na pravé ruce takovou bakulu, takže mi nebyly vidět prstíky. Používal jsem v té době pravou ruku jen jako hrablo a přidržovadlo, ale tou levou jsem zvládl leccos. Důkaz můžete vidět na vedlejším obrázku – jaký krásný a vysoký komín se mi podařilo postavit z kostiček jen jednou rukou!

Jak už o mně víte, jsem vášnivým divákem. Momentálně se mi kromě již známých seriálů (Autíčko, Teletubbies) líbí Krteček. A ten jeho díl, jak chtěl kalhotky s kapsama, no to vám je anabáze! Nejprve pečuje o len – odhání od něj nejrůznější breberky, které by mu chtěly škodit; ty jsou prostě „be!“. Potom ten len namáčí spolu s žábou (už to umím říct, už neříkám „bába“, když nechci...). Pak je tam taky „táp“ (čáp), který mu ten suchý len naláme. A „pich-pich“ (ježek) ten len načeše o bodlinky. A před koncem mu vyrobenou látku nastříhá „ak“ (rak). No co vám mám říkat, je to prostě drámo. Ale i jiné jeho příběhy jsou zajímavé.

Teď otevřu své jazykové okénko, i když taťka říkal, že už to není tak jednoduché... (popsat můj jazyk a veškeré mé snažení). Mám teď totiž období, kdy docela rád opakuju (snažím se opakovat) poslední slovo věty, kterou jsem slyšel. Zdali si toto slovo zapamatuju, nevím ani já... Takže vám tu nyní těžko předložím soupis všech novinek ve své slovní zásobě. Nicméně i přesto jsou slovíčka, která jsem vyřkl víckrát než jednou, a mohli bychom je tudíž považovat za stálíce. O ty se teď s vámi podělím:

- „ačí“ (hačí) a „ají“ (hají) – asi netřeba dovysvětlovat
- „žába“ – o té už jsem se zmiňoval; „ek“ – šnek (taky hraje v Krtečkovi, ale nic tam nedělá)
- „hat“ – když např. s tátou dávám kostičky k sobě tak, že vznikne tááákhle dlouhý had
- „ziba“ (zima) – to je ten hnus, co teď máte venku a kvůli kterému se musím soukat do tolika vrstev oblečení; nedávno jsem si dokonce vyžádal zavření okna (ventilačky) – ukázal jsem na něj a řekl „ziba“
- k označení tygra „třřřřř“ jsem ještě přidal jeho hlasový projev – „uááá“
- „síííj“ – sýr (mňam)
- „pám“ – pán = každý chlap, který není „nendá“ (strejda)
- „oup“ – šroub(ek) (na některých mých hračkách, hlavně na těch, co se do nich dávají baterky)

- „tytó“ – citrón
- „kaki“ – taky
- „ty-ty-ty“ – takhle dávám najevo, že vím, že se to či ono nesmí/nemá dělat (včetně patřičného pohybu ručičkou) – ale stejně mi to nedá nedělat... ;-)
- „dem“ („děm“) – to si takhle dojdu pro vybraného dospěláka, chytanu ho za ruku a s tímto slovem na rtech si ho odtáhnou tam, kam potřebuju (třeba ke knížečce, ke kostičkám ap.)
- „kætek“ – krtek; pro ty z vás, kteří jste zcela nezasaženi angličtinou: to zvláštní písmenko, které zde vyslovuji, se prostě nedá napsat jinak (v češtině ho prý nemáte; nechápu, jak s tím můžete žít), je to takový temný zvuk, něco jako když se snažíte vyslovovat písmenka abecedy – b, c, d atd. – ale né v plném znění (bé, cé, dé), ale jenom samostatně (bə, cə, də atd.); tak ten pazvuk, co při tom slyšíte, tak to je [ə]; a vyslovuji ho i jinde, např.
- „kæk“ – krk (žirafa ho má strááášně dlouhý, já ho mám taky, ale né tak dlouhý)

Ještě než se vám pochlubím, jak umím dělat různé věci s ručičkami nebo beze slov, tak mě taťka prosil, abych vám řekl, že až se mnou budete mluvit, nemáte na mě šišlat. Že když se tak snažím opakovat, tak ať neopakuju patvary. Tak vám to teda říkám.

A co tedy umím s těma ručičkami? Tak třeba se snažím napodobit slona; to si tak zajímavě propletu ručičky před obličejem, čímž imituju sloní chobot. Těžko se to popisuje, to se prý musí vidět. A znáte „Šiju boty do roboty“? To se při tom „míchá“ rukama, jako kdybyste namotávali klubičko. Mě baví hlavně to „šššš“ a na konci roztáááhnout ruce. A taky mě naučili, jak se líbají Eskymáci. Oni prý si nedávají pusinky (to už umím taky), ale třou se o sebe nosy. Takže když budu mít chuť a náladu, můžeme se políbit jako Eskymáci. :-)

Jelikož jsem tvor hygienický, ale ještě nedosáhnou do umyvadla, tak mi naši pořídili takovou bezva plastovou stoličku. Že mi to s ní jde hned o moc líp, můžete vidět na následujících obrázcích. Ti všímaví jistě zaregistrovali, že i tak to není zcela bez problémů: zatím ještě musím stát na špičkách.

Ale to se brzy poddá. Už si umím pustit vodu, a když mi nějaký dospělák pomůže namydlit ručičky, tak si je umyju a pak i vytřu do sucha. Tahle stolička je fakt prima věc: používám ji i při obouvání bot. Když někam vyrážíme, tak si dojdou pro stoličku, k ní si donesu boty („bobi“), udělám „ačí“ a pak už mi někdo do nich pomůže. Nakonec stoličku uklidím a můžem vyrazit!

Minule jsem se vám stihl pochlubit, že už si drahnou dobu čistím zoubky. Už je to takový můj takřka pravidelný ranní rituál, a taky to souvisí s tou výše popsanou stoličkou (teď myslím tou plastovou, na sezení). Protože jinak už mám, věřte tomu, nebo ne, 12 zubů! A mezi nimi i stoličky. Krátká informace pro zubaře: mám všechny jedničky, dvojky a čtyřky. Takže už i 4 stoličky (tentokrát na kousání). Nevím, jak se v tom dokážete vyznat – stoličky na sezení i na kousání... Ale co vím, tak se o ty zuby („žubi“) musí pečovat – a to taky činím. Většinou si je takhle společně drandíme s mamkou, každý máme svůj kartáček (jak jinak), Někdy jsem při tom zcela v rouše Adamově (to když už mám za sebou ranní dekaizaci), často v pyžamku. Ale to není podstatné.

Teď bych vám chtěl říct, že strašně miluju uklízení. Hlavně tedy utírání čehokoliv. To jsem nedávno pomáhal tetě vařit. Po uvaření jsem se pak pustil do uklízení linky. Přiložená fotka ukazuje, jak všechny hadry pečlivě uklízím. Taky už je umím pojmenovat: „hadě“ (opět to písmenko; fakt nechápu, jak bez něj můžete být). A jednou, představte si, jsem dokonce koukal, jak mamka něco utírá a v druhé ruce drží nějakou lahvičku. Když to odložila, vzal jsem si stejně tak lahvičku do jedné ruky a hadr do druhé a pustil jsem se do čištění našeho obývacího stolu. Vždycky jsem naklonil lahvičku (ze které naštěstí nic nevyteklo [pozn.: protože to bylo s rozprašovačem]) a pak leštil a leštil. Když jsem si na chvíli chtěl odpočinout a pracovní náčiní jsem odložil, tak mi najednou mamka lahvičku i hadr sebrala a šla je uklidit. No, to jsem se teda ozval a musela mi hadr vrátit!

Jednou jsem se takhle vracel s mámou z procházky a tu jsem na jednom baráku uviděl viset chlapa... Byl celý v červeném, měl i červenou čepici a prostě tam jen tak visel. Já na něj ukázal a řekl: „Pám.“ A říkal jsem to pořád dokola. Mámu to pak už přestalo bavit a chtěla, abychom šli dál. Tak jsem ještě dodal, že pám udělá „bá“, zamával jsem a řekl „pápá“.

Jedno odpoledne jsem byl s tetou a mámou na návštěvě u dalších dvou ňamňů (jsou to vnučátka tety – Terezka a Kubík – a jsou prý o 5 měsíců mladší) a založil jsem tam čtenářský kroužek – viz obrázek vlevo. Ještě se s nimi nedá moc domluvit, ale už jsem si na nich trénoval, že mi teda nikdo nebude brát hračky (i když nejsou moje :-)).

Nedávno se mi stala taková hloupá náhoda. Určitě to byla náhoda... Prokousl jsem si dudlík na flaštičce s pitím. Nutí mě teďkom pít z takového hrníčku

s náustkem nebo flaštičky se špuntíkem. No, upřímně řečeno, moc mě to neba. Už ani to pítí mě neba. No ale když má moje flaštička takové bembe... Zpropadená náhoda!

Mám takovou zajímavou zálibu: Baví mě jen tak si posedět v koši na hračky. Ty musí samozřejmě pryč, když tam chci já. A tak je trpělivě jednu po druhé vyndám, a až je koš prázdný, vlezu si do něj. A někdy ty hračky začnu zase dávat zpátky – na sebe. Fakt je to docela prima. Doporučuju.

Teď se začnu pomalu dostávat k těm vašim svátkům, co jsou před námi. Jak tak chodíme po obchodech, tak všude hrají něco, čemu vy dospěláci říkáte koledy. Většinou tam zpívají něco o nějakém ňamňovi, kterého jsem teda ještě nepotkal. A tak jsem si řekl, že si taky nějakou tu koledu vyšvihnu. Když jsme s mámou šli od tety, co měla opravit našemu brm-brm bebe, tak jsme se stavili u tety a strejdy v práci (ve škole). Ukázal jsem tetě, aby mě vysadila na stoličku u piána (mají tam piáno, kterému teta říká nějak jako stenvej a že prý je to originál z Ameriky, říkala taky něco o 30. letech, a stál milion korun – no přece nebudu hrát na nějaký podřadný klapkobřinkostroj!) a spustil jsem. Protože do dopisu nejde dát písnička, tak jsem vám ji nechal uložit na svoje webové stránky do sekce Ostatní (pro ty, co už zapomněli, jak se tam dostat, tak: <http://www.eye-t.cz/matej>). Tak se hezky posaďte a zaposlouchejte se do mé variace na téma Vánoce.

U dědy a babi má bratránek Milda takovou tabuli, kterou jsem si okamžitě zamiloval a začal jsem na ni kreslit. Do jedné ruky jsem si vzal křídou, do druhé houbu a už to jelo. Zatím jsem trénoval čáry. To se teď hodí, prý s Vánoci souvisí nějaká kometa či co, tak jsem zkoušel, jak vypadá její ohon – výsledek můžete posoudit na obrázku vlevo.

Jak tedy můžete vidět (a mohli jste i slyšet, pokud jste si pustili mou instrumentální skladbu), jsem kluk nejednoho talentu. :-)) A pořád se točíme okolo tématu Vánoc. To, co s nimi ale souvisí snad ještě více, jsem si nechal na konec. Jsou to dvě věci: Sníh (můj první) a pečení cukroví. Oboje samozřejmě doložím náležitými obrázky.

Inu, nemůžu říct, že by mě to divné bílé studené mokré cosi nějak zvlášť nadchlo. Nejprve mě to dohnalo takřka k pláči a bál jsem se do toho vstoupit. Pak mě ale teta přesvědčila, a tak jsem to zkusil. Teda chůze nic moc, připadal jsem si jako Američan na Měsíci – takový malý Golemek... Ale po chvíli jsem přišel na to, jak se v tom brodit a nemuset nutně upadnout. A docela už to šlo. A zjistil jsem taky, že to nijak nechutná a zebou z toho ručičky. A vůbec, studí to všude, kde nemáte aspoň kousek oblečení. Dokonce i když jste zababušení jako já, tak vás to najde: padá to totiž shora po malých kouscích a klidně vám to přistane na ksichtíku. A nějak nevím, k čemu to je dobré... Osobně si myslím, že by byla mnohem větší bžunda, kdybych v tom mohl létat jen tak v plíně, anebo – ještě lépe – prostě „jen tak“. Ale to nendé, protože by mi asi byla dost velká ziba. A navíc – momentálně všechno to bílé cosi zase někam zmizelo; prostě už není. Nevím, co to mělo znamenat, zdali to byla nějaká ukázka toho, co mě ještě čeká, anebo je to normální, že to napadá všude, kam může, a pak zase zmizí... No fakt nějak nechápu a nerozumím. Snad to někdy pochopím.

K jedné z vašich tradic prý patří, že si sami doma děláte sladkosti. Že jsem i já přiložil ruku (spíš obě ruce) k dílu, dokládají poslední dva obrázky. Na tom horním vyrábím oříškové koláče. Mým úkolem bylo zasadit do hromádky, kterou přede mě kydli, oříšek. Mamka asi chtěla, aby ve výsledku ty hromádky byly menší, ale když on se ten oříšek do toho tak hezky bořil... A že jsem tento úkol bral se vší poctivostí a pekelně se

na něj soustředil, můžete vidět na mém jazýčku. Druhý den jsme zase vyráběli něco jiného. Mamka tomu říká jetelinky, taťka kunčinky. V podstatě jde o tři spojené kuličky, které mají uprostřed oříšek. Ale jiný, tentokrát kulatý. Ten předtím byl takový placatější a hrbatý. Nicméně to opět byla moje parketa. Nevýhodou kulatých oříšků však je, že se vám snadno rozkutálejí...

Tak, a to by bylo pro letošek všechno. Za pár dní jsou tady ty svátky a já půjdu zkoumat, co že to všechno ještě s nima souvisí. Moc si toho z těch loňských totiž už nepamatuju... S některými z vás se během svátků setkám osobně a těm, s nimiž to nevyjde, přeju, ať si ty Vánoce dobře užijou se svými ňamňama a svými dospělákama, a já se zase někdy ozvu. Mějte se dobře!

Váš Matýsek